

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713
2103212107 - 6986985900
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 534 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009 ●

● «Ίδε ο άμνός του Θεού ο αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΡΡΙΖΩΝΕΤΑΙ!

Τά δύο ξύλα

Τά δέντρα, έστω κι άν λέγωνται αιωνόβια, κάποτε ξερριζώνονται. Ένα δέντρο δέν πρόκειται ποτέ νά ξερριζωθή: Ο Σταυρός. Δέντρο ο Σταυρός, τό ξύλο του παραδείσου. Όχι τής Έδέμ, του έπιγείου, αλλά του ούρανού παραδείσου, τής βασιλείας του Θεού.

● Από δέντρο προήλθε ή τραγωδία τής άμαρτίας. Από τό ξύλο τής Έδέμ. Από δέντρο προήλθε και ή χαρά τής σωτηρίας. Από τό ξύλο του Σταυρού. Ο καρπός του Σταυρού είναι ή δική μας σωτηρία. Κι αυτός ο καρπός δέν είναι άπαγορευμένος. Είναι καρπός, πού προσφέρεται σ' όλους τους άμαρτωλούς του κόσμου, πού λαχταρούν τήν άφεσι.

● Τό δέντρο τής Έδέμ ήταν τό ξύλο τής ά ν υ π α κ ο η ς του ανθρώπου. Τό δέντρο του Σταυρού είναι τό ξύλο τής ύ π α κ ο η ς του Θεανθρώπου. Δέν υπάρχει σκληρότερη ύπακοή άπ' αυτήν, πού ζήτησε ο Θεός άπ' τόν Άβραάμ. Του ζήτησε νά θυσιάσει τό μονάκριβο γιό του. Μόνο ή ύπακοή του Σταυρού ξεπερνά εκείνη τήν ύπακοή. Σπάει πραγματικά τό ρεκόρ οποιασδήποτε άλλης ύπακοής.

Στό Σταυρό θυσιάζει ο Θεός τόν μονογενή Υίο Του. Αυτό, άν για τό Θεό Πατέρα σημαίνει άπερίγραπτη αγάπη, για τόν Υίο και Λόγο, σημαίνει ασύλληπτη ύπακοή. «Έταπεινώσεν έαυτόν γενόμενος ύ π ή κ ο ο ς μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυρού» (Ψιλίπ. β' 8).

● Στό δέντρο τής Έδέμ ά π λ ω σ ε τό χέρι του ο άνθρωπος και γεύτηκε τό θάνατο. Στό δέντρο του Σταυρού ά π λ ω σ ε τά χέρια Του ο Θεάνθρωπος, ο Κύριος Ίησους Χριστός, και χάρισε τή ζωή.

Ποιός φύτεψε τό δέντρο του Σταυρού; Η αγάπη του Θεού.

Ποιές οι ρίζες του; Η σοφία και ή δικαιοσύνη του Θεού.

Ποιό τό πότισμα; Τό Αίμα του Έσταυρωμένου.

Πού φυτεύτηκε; Στήν Εκκλησία. «Τό του Σταυρού ζωηφόρον έν γή πεφυτούργη-

ται δένδρον» (ἀπό τις καταβασίες τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ).

● Για τόν ὀδοιπόρο τῆς ζωῆς, τόν ἀνθρώπο, ὑπάρχει ὁ Σταυρός, τό μοναδικό δέντρο. Δέν δροσίζει μόνο μέ τή δρόσο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Δέν ποτίζει μόνο τοὺς διψασμένους ἁμαρτωλοὺς μέ τό νερό τῆς χάριτος. Κάνει κάτι παραπάνω· ἐκεῖνο, πού κανένας δέν μπορεῖ νά κάνη. Προσφέρει τήν αἰώνια ζωή.

Καρπωνίσαμες ἐμεῖς τήν αἰώνια ζωή, διότι καρφώθηκε Ἐκεῖνος, ὁ Κύριός μας, πάνω στό Σταυρό.

Ποιοί καταργοῦν τό Σταυρό;

Γιά πολλοὺς ὅμως ἀνθρώπους ἔχει καταργηθῆ δυστυχῶς ὁ Σταυρός.

□ Γιά ὄσους δέν κάνουν κἂν τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ.

□ Γιά τοὺς βλασφήμους, πού βρίζουν τό Σταυρό χυδαῖα.

□ Γιά τοὺς λεγόμενους χιλιαστές, πού ἀρνοῦνται τό σύμβολο τοῦ Σταυροῦ κι εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀσχημονήσουν στή θέα του!

□ Γιά τοὺς ἀδιάφορους «χριστιανούς», πού οὔτε στό στήθος τους δέν θέλουν νά κρεμάσουν ἕνα Σταυρό.

Γιά ὄλους αὐτούς ἔχει καταργηθῆ ὁ Σταυρός. Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλάη γιά κατάργησι τοῦ Σταυροῦ, δέν ἐννοεῖ ἀθέους ἢ ἀσεβεῖς. Ἐννοεῖ θρησκευομένους ἀνθρώπους!

Ὑπῆρχαν στήν ἐποχή του τέτοιοι χριστιανοί! Μιλοῦσαν γιά τό Θεό, γιά τό Νόμο τό Μωσαϊκό, ἀλλά γιά τό Σταυρό δέν ἤθελαν ν' ἀκοῦνε. Τό μυστήριό τοῦ Σταυροῦ δέν τοὺς συγκινοῦσε. Τή ζωὴ τοῦ Σταυροῦ δέν τήν ἀγαποῦσαν. Τό βάρος τοῦ Σταυροῦ δέν ἤθελαν νά τό σηκώσουν.

Μιλοῦσαν γιά κάποια ταχα θρησκευτική ζωή... χριστιανική, ἀλλ' ὄχι γιά τόν πόνο τοῦ Σταυροῦ, γιά τό κάρφωμα τοῦ Σταυροῦ, γιά τή νέκρωσι τοῦ Σταυροῦ, γιά τή θυσία τοῦ Σταυροῦ.

Ἦσαν ἀνθρώποι θρησκευτικῆς καλοπεράσεως οἱ τύποι αὐτοί, οἱ ἰουδαίζοντες «χριστιανοί». Σάν νάλεγαν:

— Ἄφοῦ ἔχουμε θρησκεία, γιατί ν' ἀκολουθήσουμε τόν Παῦλο, πού κηρύττει τό Σταυρό τῆς καθηλώσεως καί σ' αὐτόν θέλει νά μᾶς ἀνεβάσῃ;

Μήπως ἔτσι δέν εἶναι καί τό σκεπτικό πολλῶν σημερινῶν χριστιανῶν;

— Ἄφοῦ μπορούμε νά ζήσουμε μιὰ ὁμορφη, καλή ζωή, καλοπεράσεως καί ἀνέσεων, καί νά μαστε συγχρόνως καί καλοὶ θρησκευόμενοι, μέ τό κεράκι μας, μέ τό νεράκι τοῦ ἁγιασμοῦ, μέ τά προσκυνηματικά μας ταξίδια, μέ τίς σχέσεις μας μέ ἱερεῖς καί «γεροντάδες», γιατί ν' ἀκολουθοῦμε τήν ὁδὸ τοῦ Σταυροῦ; Γιατί νά ἐφαρμόζουμε καθημερινά τό Εὐαγγέλιο τοῦ Σταυροῦ;

Σέ τέτοιους θρησκευομένους ἀνθρώπους, σέ χαρακτηριστικούς τύπους τῶν τῶπων, τῆς θρησκείας χωρὶς Σταυρό, ἀπευθύνει τό ἐρώτημά του ὁ Παῦλος: «Κατήρηται τό σκάνδαλον τοῦ Σταυροῦ;» (Γαλ. ε' 11).

Ὅταν ἡ δική μας «λογική», ἢ μᾶλλον, τό δικό μας συμφέρον, μπαίνει μπροστά ἀπ' τό Σταυρό, τότε σκεπάζεται ὁ Σταυρός. Καί τότε γιά μᾶς ἔχει καταργηθῆ ὁ Σταυρός.

Λέει ἡ ψυχρή λογική, ἐπιστρατευμένη γιά τό ὑλικό συμφέρον καί τήν ἡσσυα προσπάθεια:

— *Ναί μὲν λέει ὁ Χριστός ἐκεῖνο κι ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐγὼ δέν τό καταλαβαίνω. Γιατί ἐγὼ ν' ἀδικοῦμαι; Γιατί, δηλαδή, νά ὑποφέρω; Καί πῶς θά ζήσω, ἂν βαδίσω μέ τό Εὐαγγέλιο;*

● Γιά μιὰ τέτοια λογική δέν ὑπάρχει πιό παράλογο πρᾶγμα ἀπ' τό Σταυρό.

● Εἶναι «σκάναλον» ὁ Σταυρός (Α' Κορ. α' 23).

Καί ὅμως ὁ Σταυρός εἶναι ἡ νέα λογική. Εἶναι:

Ἡ λογική τῆς ἀγάπης.

Ἡ λογική τῆς θυσίας.

Ἡ λογική τοῦ Θεοῦ.

● Εἶναι τό ὑπέρλογο, πού ἦρθε νά μᾶς σώσῃ ἀπ' τό παράλογο τῆς ἁμαρτίας. Τό ὑπέρλογο τοῦ Θεοῦ Λόγου, πού σαρκώθηκε γιά νά πάθῃ καί νά πεθάνῃ πάνω στό Σταυρό!

Χριστιανοί χωρίς Σταυρό

—Νά καταργήσουμε, θά πήτε, τή λογική, γιά ν' ἀκολουθήσουμε τό Σταυρό;

Όταν στή θέσι μιᾶς μικρῆς λάμπας τοποθετοῦμε ἕνα μεγάλο πολυέλαιο, καταργοῦμε τό φῶς; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἀντίθετα, αὐξάνουμε τό φῶς.

Ἔτσι, ὅταν στή θέσι τῆς ψυχρῆς λογικῆς τοποθετήται ὁ προβολέας τοῦ Οὐρανοῦ, πού λέγεται Σταυρός, δέν καταργοῦμε τή λογική. Ἀντίθετα, τότε ἡ λογική μας γίνεται πιό φωτισμένη.

Οἱ χριστιανοί βλέπουν τή ζωή κάτω ἀπ' τό φῶς τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ ἀπ. Παῦλος ἐκλαιγε γιά τούς ἐχθρούς τοῦ Σταυροῦ: «Πολλοί περιπατοῦσιν οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δέ καί κλαίων λέγω, τούς ἐχθρούς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὧν τό τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες» (Φιλιπ. γ' 18-19). Ἐκλαιγε ὁ Παῦλος γι' αὐτούς, πού ξερρίζωναν τό δέντρο τοῦ Σταυροῦ.

• Στή θέσι τοῦ Σταυροῦ ὠρισμένοι τότε ἰουδαίζοντες χριστιανοί τοποθετοῦσαν τήν καλοπέρασι. Θεοποιοῦσαν τήν ὕλη, τό φαγητό. Τά ἔργα τους ἐπαίσχυντα.

• Καί σήμερα δέν σηκώνουν σταυρό οἱ πλείστοι τῶν χριστιανῶν. Ἀκόμα καί τήν ἡμέρα τοῦ Σταυροῦ, πούναι ἡμέρα αὐστηρῆς νηστείας, σάν τή νηστεία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, πολλοί λεγόμενοι χριστιανοί καλοτρῶνε. Καταλύουν τά πάντα. Δέν ἀφήνουν ἀνικανοποίητη τή γαστέρα.

Κι ὅταν γιά μικρές θυσίες δέν εἴμαστε ἔτοιμοι, πῶς θά ὑποστοῦμε τίς μεγάλες θυσίες τῶν ἀγίων, τῶν μαρτύρων;

Ἐκκλησία χωρίς Σταυρό;

Οἱ χριστιανοί στό Σταυρό στηρίζουν τή σωτηρία τους. Χαρά τους εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ σταυρός ἀνείλε τήν ἀμαρτίαν, καθάρσιον τῆς οἰκουμένης ἐγένετο, καταλλαγῆ χρονίας ἐχθρας, ἀνέωξε τοῦ οὐρανοῦ τὰς πύλας, τούς μισομένους φί-

λους ἐποίησεν, εἰς τόν οὐρανόν ἐπανήγαγεν, ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου ἐκάθισε τήν ἡμετέραν φύσιν, μυρία ἔτερα παρέσχε ἡμῖν ἀγαθά. Οὐ τολῖν πενθεῖν, οὐδέ κατεστάλθαι χρῆ, ἀγάλλεσθαι δέ καί χαίρειν ὑπέρ τούτων ἀπάντων» (Ε.Π.Ε. 34,178). Μετά φρασις: Ὁ σταυρός συνέτριψε τήν ἀμαρτία, ἔγινε καθάρσιον τῆς οἰκουμένης, ἔγινε αἰτία συμφιλιώσεως καί ἐξαιλίψεως τῆς πολυχρόνιας ἐχθρας, ἀνοιξε τίς πύλες τ' οὐρανοῦ, ἔκανε τούς ἐχθρούς φίλους, ἐπανεφέρε τόν ἀνθρωπο στόν οὐρανόν, τοποθέτησε στά δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ τήν ἀνθρώπινη φύσιν καί μᾶς πρόσφερε ἀμέτρητα ἄλλα πνευματικά ἀγαθά. Δέν πρέπει, λοιπόν, νά πενθοῦμε οὔτε καί νά θλιβώμαστε. Πρέπει ν' ἀγαλλώμαστε καί νά χαίρουμε.

• Δυστυχῶς καί σήμερα δέν δεσπόζει στή ζωή τῶν χριστιανῶν ὁ Σταυρός. Θέλουν π.χ. νά προσκυνοῦν κάποιο τεμάχιο τιμίου Ξύλου, μά ὄχι καί ν' ἀκολουθοῦν σταυρική πορεία. Μοιάζουν, λοιπόν, σάν νά ξερρίζωνουν τό δέντρο τοῦ Σταυροῦ ἀπ' τό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας!

Πολλοί δίνουν σημασία λατρευτική σέ δευτερεύοντα καί τριτεύοντα, κάποτε καί σέ ἄχρηστα συμβολικά στοιχεῖα, καί καμμιά σχεδόν σημασία δέν δίνουν στό Σταυρό καί στήν Ἀνάστασι. Καυχῶνται γιά ἐξωτερικές καί εὐκολες θρησκευτικές πράξεις. Δέν μετέχουν ὁμως στή ζωή τοῦ Σταυροῦ.

Νά μερικές καυχῆσεις συγχρόνων ὀρθοδόξων χριστιανῶν:

—Τόσες φορές ταξίδευσά στους Ἁγίους Τόπους!

—Συχνάζω σέ μοναστήρια καί ἄλλα θρησκευτικά προσκυνήματα!

—Εἶχα τάμα νά χτίσω ἕνα ξωκκλήσι καί τόκανα!

—Συνδέομαι μέ ἱερεῖς, μέ γεροντάδες, ἀκόμα καί δεσποτάδες!

—Ἐχω προσφέρει γιά εἰκόνες καί ἄλλα ἐκκλησιαστικά εἶδη!

• Καυχῶνται γιά κάποια σύγχρονη περιτομή, γιά κάποιο ἐξωτερικό ἔργο ἢ ἐξωτερικό τύπο, γιά τή λεγόμενη εὐκολη θρησκευτικότητα.

Υπάρχει βέβαια και τό άλλο άκρο: Πολλοί καυχώνται, πού δέν έχουν σχέση με τούς τύπους.

— *Εγώ δέν είμαι τυπολάτρης. Δέν πηγαίνω στην έκκλησία, άλλ' έχω τό Χριστό μέσα μου!*

• Είναι οί άνθρωποι τής σύγχρονης «άκροβυστίας», αντίθετοι άπ' τούς ανθρώπους τής «περιτομής».

Καί οί δυό πάντως δέν έχουν σχέση με τό Σταυρό.

Ό Σταυρός είναι και τύπος και ούσία. Ούσία σάν θυσία. Τύπος σάν συγκεκριμένο σχήμα και σήμα.

Είναι ή ούσία τής σωτηρίας μας και ό τύπος τής εύλαβείας μας. Γι' αυτό ό άποστολος Παύλος λέει και για τούς τυπολάτρες και για τούς άδιάφορους: «Έν Χριστώ Ίησού ούτε περιτομή τι ισχύει ούτε άκροβυστία... Έμοί δέ μή γένοιτο καυχάσθαι, εί μή έν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ήμῶν Ίησού Χριστοῦ» (Γαλ. στ' 14). Για ένα μόνο μπορούμε νά καυχώμαστε: Για τό Σταυρό, πούναι και ούσία και τύπος.

Η παρουσία τοῦ ήλιου δημιουργεί και σκιά. Η ούσία τοῦ Σταυροῦ έχει και τή σκιά τῶν τύπων.

• Η Έκκλησία είναι Έκκλησία τοῦ Σταυροῦ. Δέν είναι ούτε Ιουδαϊκή συναγωγή, μέ τούς άτελείς τύπους, ούτε και προτεσταντική σύναξις, χωρίς λατρευτικούς τύπους.

Στήν Έκκλησία δεσπόζει τό μυστήριο τοῦ Σταυροῦ. Καί τό μυστήριο αυτό τό ζοῦμε, τό αίσθητοποιοῦμε, χρησιμοποιώντας και λατρευτικούς τύπους.

Οικογένεια και Σταυρός

Κάθε παιδί, πού γεννιέται, είναι ένας σταυρός, ό πίο εύλογημένος. Χωρίς Σταυρό σωτηρία δέν υπάρχει. Σύζυγοι, πού δέν θέλουν νά σηκώσουν τό σταυρό τής παιδοποιίας, άς μή περιμένουν σωτηρία (Α' Τιμ. β' 15).

Ό Θεός δέν ζητάει άπό μäs νά καρφωθοῦμε πάνω σέ Σταυρό. Τό δύσκολο και τό πλέον όδυνηρό τό κράτησε για τόν έαυτό Του. Έκείνος καρφώθηκε. Άπό τούς πι-

στους ζητάει κάτι πολύ άπλό: Νά σέβονται όλους τούς σταυρούς, πού Έκείνος θέλει νά στήση στόν κήπο τής οικογενείας. Η φωνή του άπευθύνεται σέ κάθε άντρόγυνο:

— *Γονεΐς! Μή ξερριζώνετε τούς σταυρούς άπ' τό σπίτι σας! Μή σκοτώνετε τά παιδιά μου! Μήν έμποδίζετε τή γέννησι τῶν παιδιῶν εκείνων, πού έγώ σάν δώρα σäs στέλνω. Κάτι τέτοιο μοιάζει σάν νά ξερριζώνετε τό Σταυρό μου. «Ός οὐ λαμβάνει τόν σταυρόν αὐτοῦ και ακολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Ματθ. 10, 38).*

• Οί περισσότεροι, κι άπό τούς θεωρουμένους θρησκευτικούς γονεΐς, άποδεικνύονται άντισταυρικοί γονεΐς!

• Άλλοι ξερριζώνουν τό Σταυρό άπό τή ζωή τους γενικῶς. Φαντάζεστε τήν ήμέρα τής Ύψώσεως τοῦ Σταυροῦ στην έκκλησία, αντί νά υψώνουμε τό Σταυρό, νά υψώνουμε μιá γροθιά; Πολλοί προβάλλουν τή γροθιά τοῦ μίσους, τής έκδικητικότητας στην θέση τοῦ Σταυροῦ τής αγάπης.

• Έχεις μίσος στην καρδιά σου;

Είναι σάν νά ξερριζώνης τόν άγιο Σταυρό άπ' τό πίο ώραίο περιβόλι. Σταυρός σημαίνει συγγνώμη και εΐρήνη. Έπαθε ό Κύριος, «ίνα άποκαταλλάξη τούς άμφοτέρους τῷ Θεῷ διά τοῦ Σταυροῦ» (Έφ. β' 16).

Η ζωή είναι γλυκειά, αλλά μόνο μέ τό Σταυρό.

Συντροφιά μέ τό Χριστό τοῦ Σταυροῦ.

Δυνατοί μέ τήν εύλογία τοῦ Σταυροῦ.

«Κοινωνοί τῶν παθημάτων» (Β' Κορ. α' 7) τοῦ Έσταυρωμένου.

Η γλύκα τοῦ πόνου, τοῦ καθήκοντος, τής θυσίας, είναι πρόγευσις τής άνεκλάλητης χαρᾶς τής Άναστάσεως, πού πάντοτε έρχεται μετά τό Σταυρό.

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

Πνευματική ζωή

Μοναχική ζωή και Έκκλησία

΄Από άρθρο του επίσκοπου Μελετίου, Μητροπολίτου Νικοπόλεως και Πρεβέζης, που δημοσιεύτηκε στον «Έφημέριο» (φ. ΄Ιουλ.-Αύγ. 2009), με τίτλο «Μοναχική ζωή και Έκκλησία», παραθέτουμε ώρισμένες περικοπές, όπου φαίνεται η άληθινή αφιέρωσις στο Χριστό και για τό Χριστό.

Κορούφωση τῆς αφιέρωσης στον Χριστό είναι τό φρόνημα, για τό οποίο μᾶς μιλάει ὁ ἅγιος ἱερομάρτυρας Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος (107 μ.Χ.): «*Εἴ τις δύναται μένειν ἐν ἀγνείᾳ, εἰς τιμὴν τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ, μενέτω*» (ἐπιστολή πρὸς Πολύκαρπον).

Αὐτή εἶναι ἡ ὑπέρατα καὶ τελειότατη ἀφιέρωση, ἡ σύνδεση τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀφιέρωσης με τὴν χρεωστική εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Χριστό, για τό ὅτι ἐκένωσε ἑαυτόν καὶ ἔλαβε σάρκα ἀνθρώπινη, για νά τὴν προσφέρει θυσία για μᾶς. Μέ αὐτή τὴν σάρκα ἐτιμη για θυσία ὁ Χριστός ἔκαμε τό θέλημα τοῦ Πατέρα, ἔγινε θυσία για τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Στὴν μοναχική πολιτεία, «κατὰ μίμησιν» πρέπει νά «διαδεικνύεται ἡ τοῦ Κυρίου πολιτεία»· νά καταλαβαίνει κανεὶς, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐταπείνωσεν ἑαυτόν «γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. β΄ 6-11)· ἐταπεινώθη μέχρι τοῦ σημείου, ὅχι μόνο νά μὴ ζητάει τιμές, ἀλλὰ καὶ ὥστε νά δεχθεῖ νά γίνει «ὑπὲρ ἡμῶν κατάρρα· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου» (Γαλ. γ΄ 13)....

«Ἐκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι» (Α΄ Κορ. ιε΄ 23). Καθένας πρέπει νά κινεῖται, νά ζεῖ καὶ νά σκέπτεται μέσα στά πλαίσια τοῦ τάγματός του.

Π.χ. ὁ ἅγιος Ἀντώνιος τὴν οἰκουμένη

ὀλόκληρη ἐστήριζε με τὴν προσευχή του. Μά ἦταν ἀπλὸς μοναχός. Καὶ ἔμενε ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι. Καὶ ἔκλινε με ταπείνωση τό κεφάλι, ὅχι μόνο στον πατριάρχη· στον κάθε ἀρχιερέα· καὶ στον κάθε ἱερέα· ἀλλὰ καὶ στον κάθε ἀναγνώστη.

Μά γιατί; Τί ἦσαν μπροστά του; Ἴσως καὶ κάτι λιγότερο ἀπὸ «τίποτα»! Ὅμως, ὁ ἅγιος Ἀντώνιος δέν ἐπαιρνε για κριτήριό του τίς πράξεις του καὶ τίς ἀρετές του. Δέν «ἐμέτρει» τὸν ἑαυτό του. Δέν «ἐπαιρνε» ποτέ μέτρο κρίσεως τὸν ἑαυτό του καὶ τίς ἀρετές του. Καὶ πρεσβύτερος μπορούσε νά εἶχε γίνει, καὶ ἐπίσκοπος! Μά δέν ἐμέτρει τὸν ἑαυτό του· καὶ δέν ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τό τάγμα του.

Ὅταν ὁ μοναχός βγαίνει ἔξω ἀπὸ τό ἴδιο τάγμα, ἀρχίζει τό ξέφτισμα· ἀρχίζουν τὰ «πλήν»· ἀρχίζει ἡ ζημία. Ἡ δική του ζημία· καὶ τῆς Ἐκκλησίας· πού χωρὶς τὴν βίωση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ μέλη της, φτωχαίνει.

Πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας καὶ στολίδι της εἶναι οἱ μοναχοί. Καὶ εἶναι κρίμα νά ξεφτᾶνε. Ἡ μοναχική ζωή, με κέντρο της τὴν ἀγνότητα, πρέπει νά εἶναι ὀλοκάρδια ἔκφραση εὐγνωμοσύνης στον Χριστό για τὴν θυσία Του· πρέπει νά γίνεται εἰς τιμὴν τῆς σαρκὸς τοῦ Χριστοῦ.

Ὅποιος ἔχει τέτοια ἀφιέρωση εὐρίσκεται στὴν κορυφή τῆς ἀφιέρωσης. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει, ὅτι ἔφθασε· ὅτι ἀνέβηκε ψηλά. Γιατί «ἐάν καυχῆσθαι, ἀπώλετο»· γιατί, ἐάν αισθανθεῖ αὐταρέσκεια για τό κατόρθωμά του, καὶ δεχθεῖ τὸν λογισμό του, τά ἔχασε ὅλα!...

Μέτρο σύγκρισης δέν είναι ὁ κάποιος, ὁ ὅποιος ἄνθρωπος· ἔστω ὁ ἅγιος Μακάριος καί ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, ἀλλά ὁ Χριστός, πού λέγει, ὅτι οἱ μοναχοί πρέπει νά εἶναι υἱοί τῆς ἀναστάσεως (Λουκ. κ' 36), πάντοτε ἀναστημένοι, πάντοτε ὄρθιοι! Ὁ λογισμός πού ἐπιτρέπει σέ μοναχό νά ὑποτιμάει τόν ἀγώνα ἄλλου, γιά νά δικαιολογήσει τήν δική του ἀβελτηρία, εἶναι δαιμονικός!...

Ὅ,τι ἰσχύει γιά τόν μοναχό, ἰσχύει καί γιά κάθε ἄλλον χαρισματοῦχο.

Ἄς κάμουμε μιά ἀναφορά σέ κείμενα καί παραδείγματα ὁδηγητικά:

α. Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά κάποιους μαθητές του· καί σάν νά ἀπαντάει στό ἐρώτημα «καί τί εἶναι αὐτοί;», λέγει: «Ἀδελφοί ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ» (Β' Κορ. η' 23).

Τί ἦσαν γιά τό σύγχρονό τους κόσμο; Ἔνα τίποτε! Ἀνθρωπάκια! Τί ἦσαν γιά τόν Θεό; Δόξα Χριστοῦ. Τί πίστευαν γιά τόν ἑαυτό τους; Τί ἄραγε νά ἔλεγαν αὐτοί γιά τόν ἑαυτό τους, ὅταν ὁ Παῦλος ἔβαζε στόν ἑαυτό του μηδέν (Α' Κορ. ιγ' 2· ιε' 9);

β. Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος συνομιλώντας μέ Ἑλληνες φιλοσόφους ἔλαβε χάρισμα γλωσσολαλίας καί συνομιλοῦσε μαζί τους ἑλληνική, ἐνώ δέν εἶχε ποτέ μάθει τήν ἑλληνική! Καβάλησε τό καλάμι; Φαντάστηκε τόν ἑαυτό του μεγάλο; Ὁχι.

γ. Οἱ ἅγιοι Νικόλαος, Σπυρίδων, Βησσαρίων, Νεκτάριος, ἔκαμαν θαύματα! Τάχα ψήλωσαν; Τάχα ἔπαυσαν, στόν λογισμό τους, νά εἶναι ἄνθρωπάκια; Ὁχι! Καί «ἐκτῆσαντο τῇ ταπεινώσει τά ὑψηλά· τῇ πτωχείᾳ τά πλοῦσια».

δ. Οἱ ὅσιοι Ἰσαάκιος, Συμεών ὁ Στυλῆτης, Φαύστος, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀγωνίσθηκαν γενναῖα κατά αἱρέσεων. Ξέφυγαν γι' αὐτό ἀπό τά μέτρα τοῦ ἰδίου τάγματος; Ζήτησαν ἀπό ἀρχιερεῖς καί συνόδους νά εὐθυγραμμισθοῦν μαζί τους;

ε. Μοναχοί χάριτι Χριστοῦ ἔλαβαν χάρισμα γλωσσολαλίας, χάρισμα διορατικό, χάρισμα προορατικό, χάρισμα ἱαμά-

των! Θά ἦταν γι' αὐτούς ἐπιτρεπτό, νά ἐφαντάζονταν ὅτι εἶχαν λάβει τά χαρίσματα αὐτά «ἰδίᾳ δυνάμει» (βλ. Πράξ. γ' 12); Ἔγιναν, ὑπῆρξαν, καλύτεροι ἀπό τοὺς ἁγίους ἀποστόλους Πέτρο καί Ἰωάννη, πού δέν θέλησαν οὔτε νά τό διανοηθοῦν;

στ. Μποροῦν οἱ ὅποιοι ἀρχιερεῖς νά καμαρώνουν γιά τά θαύματα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καί τοῦ ἁγίου Νικολάου; Ἀντανακλοῦν καί σ' αὐτούς τά μεγαλοουργήματα ἐκείνων, ἐπειδὴ ἔτυχε νά ἔχουν τόν ἴδιο ἱερατικό βαθμό;

ζ. Δικαιοῦνται οἱ ὅποιοι μοναχοί νά σεμνύνονται γιά τοὺς ἀγῶνες τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Χριστοῦ συμμοναστῶν τους; Δικαιοῦνται νά κάνουν τοὺς κόπους ἐκείνων καύχημα τους γιά διεκδίκηση τιμῶν καί ὑπολήψεως; Ὁχι!

Μοναχός ἐστίν ὁ πάντων περιψήμα ἑαυτὸν λογιζόμενος.

Ἰσχύει τό ἴδιο καί γιά τόν ἀρχιερέα, καί γιά τόν ἀρχιεπίσκοπο, καί τόν πατριάρχη; Πολύ περισσότερο!

Ὅσο πιό ψηλά στέκει κανεῖς, τόσο πιό πολύ τοῦ χρειάζεται ἡ ταπείνωση. Ὁ Θεός «ἔθετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, ἔπειτα χαρίσματα ἱαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν» (Α' Κορ. ιβ' 28).

Προκαλοῦν αἰσθηση, ἐντυπωσιάζουν, τά χαρίσματα τῶν ἱαμάτων καί τά γένη γλωσσῶν. Μά ἀπό τά ἀριθμούμενα χαρίσματα εἶναι τά τελευταῖα!...

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἄμπελος τοῦ Χριστοῦ· ἡ ἡ μάνδρα Του. Οἱ Χριστιανοί-μέλη της, εἴτε ἔχουν χαρίσματα, εἴτε ὄχι, εἴτε ἁμαρτωλοὶ εἶναι, εἴτε δίκαιοι, εἶναι κλήματα καί πρόβατα. Ὅσο μένουν ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι, ὅσο δέν ζητοῦν περισσότερα ἀπό ὅσα ἔδωκε ὁ Χριστός στό τάγμα τους, ἐργάζονται θετικά· καί γιά τόν ἑαυτό τους· καί γιά τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ· γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἀντιπαλότητες στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας δέν προβλέπονται.

Ὁ παρεκβαίνων σφάλλει. Καί ὁ νοῶν νοεῖτω.

Ἑγώσις Σταυροῦ-14 Σεπτεμβρίου

Τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ κατὰ τό Χρυσόστομο

Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ

«Ἐγένετο εὐλογίας ὑπόθεσις πολλοῖς καί παντοδαπῆς ἀσφαλείας τεῖχος, διαβόλου καίρια πληγή, δαιμόνων χαλινός, κημός τῆς τῶν ἀντικειμένων δυνάμεως. Τοῦτο θάνατον ἀνεῖλε, τοῦτο τοῦ ἄδου τάς χαλκᾶς πύλας συνέκλασε, τοὺς σιδηροῦς μοχλοὺς συνέθλασε, τοῦ διαβόλου τὴν ἀκρόπολιν κατέλυσε, τῆς ἀμαρτίας τὰ νεῦρα ἐξέκοψε».

Ε.Π.Ε. 34,58

Μετὰ φρασις

ἽΟ Σταυρός ἔγινε μέσο εὐλογίας σέ πολλοὺς χριστιανούς καί τεῖχος ἀσφαλείας σέ πολλά θέματα. Ἐγινε τό τελειωτικό χτύπημα κατὰ τοῦ Διαβόλου. Ἐγινε χαλινάρι, πού συγκρατεῖ ἀπό δαιμονικές ἐπιρροές. Ἐγινε τό φίμωτρο στίς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. ἽΟ Σταυρός κατάργησε τό θάνατο, ἔσπασε τίς σιδερένιες πόρτες τοῦ ἄδου, συνέθλιψε τοὺς σιδερένιους μοχλοὺς, κατέστρεψε τὴν ἀκρόπολι τοῦ Διαβόλου, ξεριζώσε τὰ νεῦρα τῆς ἀμαρτίας.

Κάνουμε τό σταυρό μας

«Μετὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ βαπτίσματος τὸν σταυρόν ἐπὶ τοῦ μετώπου διατύπωσον· οὕτω γάρ οὐ μόνον ἄνθρωπος ἀπαντῶν, ἀλλ' οὐδέ ὁ διάβολος βλάψαι τι δυνήσεται, μετὰ τούτων σε ὁρῶν τῶν ὀπλων πανταχοῦ φαινόμενον».

Ε.Π.Ε. 30,576

Μετὰ φρασις

ἽΑφοῦ ὁ βαπτιζόμενος πῆς, ὅτι συντάσσει μετὰ τό Χριστό, σημειώνει στό μετώπο τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ἐτσι, μετὰ τὴν δύναμι τοῦ σταυροῦ, ὄχι μόνο ἄνθρωπο μπορεῖς ν' ἀντιμετωπίσης, ἀλλ' οὔτε ὁ Διάβολος μπορεῖ νά σέ πειράξῃ, βλέποντάς σε παντοῦ ὀπλισμένο μετὰ τέτοια ὄπλα.

Παντοῦ ὁ σταυρός

«Οὗτος ἐν τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ, οὗτος ἐν ταῖς τῶν ἱερέων χειροτονίαις, οὗτος πάλιν μετὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τό μυστικόν δεῖπνον διαλάμπει. Περιμάχητον ἅπασι γέγονε τό θαυμαστόν τοῦτο δῶρον, ἡ ἄφατος αὐτοῦ χάρις... Περισπούδατος ἅπασι, καί πανταχοῦ διαλάμπων καί διεσπαρμένος ἐν τοίχοις οἴκων, ἐν ὀροφῇ, ἐν βίβλοις, ἐν πόλεσιν, ἐν κώμαις, ἐν τοῖς ἀοικητοῖς, ἐν ταῖς οἰκουμέναις».

Ε.Π.Ε. 34,56

Μετὰ φρασις

ἽΟ Σταυρός καί στήν ἁγία τράπεζα. ἽΟ Σταυρός κατὰ τίς χειροτονίες τῶν ἱερέων. ἽΟ Σταυρός καί πάλι διαλάμπει στή θεία Εὐχαριστία μαζί μετὰ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐγινε περιπόθητο σέ ὄλους καί θαυμαστό δῶρο ἡ ἀνείπωτη χάρις τοῦ Σταυροῦ... Εἶναι περιζήτητος σέ ὄλους. Καί λάμπει παντοῦ, στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, στήν ὀροφή, στά βιβλία, στίς πόλεις, στά χωριά, στά ἀκατοίκητα καί στά κατοικημένα μέρη.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἐναφορά εὐχαριστίας

Εὐχαριστία καλεῖται ἡ ὅλη θεία Λειτουργία. Ἡ ὄνομασία αὐτή προσιδιάζει περισσότερο στήν **εὐχή τῆς Ἐναφορᾶς**, γιά τήν ὁποία γενικά γράφουμε στό προηγούμενο «*Πρόσχωμεν*». Εὐχαριστιακή εἶναι ἡ διάθεσις τοῦ πιστοῦ, πού προσέρχεται στή λατρευτική (εὐχαριστιακή) σύναξι. Προσέρχεται νά συναντήσῃ τοὺς ἀδελφούς του, τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ὅλοι μαζί νά ἐνωθοῦν εὐχαριστιακά μέ τόν Θεό τῆς ἀγάπης, μέ τόν Κύριο τῆς προσφορᾶς, μέ τόν Χριστό τῆς κοινωνίας. Προσέρχεται γιά τό «*ὁμοθυμαδόν*» τῆς λατρείας. Μιά καρδιά, μία ψυχή, ἕνα στόμα.

- **Μιά ὥρα** κρατάει ἡ θεία Λειτουργία. Μαζί μέ τόν Ὁρθο γίνονται περίπου δύο οἱ ὥρες τῆς Κυριακάτικης συνάξεως. Ἡ ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι ἀφιερωμένη στήν εὐγνωμοσύνη πρός τόν Θεό τῶν πολλῶν εὐεργεσιῶν, πού εἶναι ἔτοιμος νά μᾶς κἀνῃ μιά ἀκόμα εὐεργεσία, τήν κορυφαία, νά κοινωνήσουμε τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του.

- **Ἀχαριστία** εἶναι, νά μήν αἰσθάνωνται πολλοί λεγόμενοι ὀρθόδοξοι τήν ἀνάγκη τῆς εὐχαριστιακῆς παρουσίας μιά ὥρα τήν ἑβδομάδα στό ναό.

- **Ἀχαριστία** ὁμως δείχνουμε κι ὅταν προσερχώμαστε μέν τήν ὥρα αὐτή στή θεία Λειτουργία, ἀλλά γιά ἄλλους λόγους, ὄχι γιά νά εὐχαριστήσουμε τό Θεό γιά τήν πολύμορφη ἀγάπη Του. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐκατόν ἐξήκοντα ὀκτώ ὥρας ἐχούσης τῆς ἑβδομάδος, μίαν καί μόνην ὥραν ἐφώρυσεν ἑαυτῷ ὁ Θεός· καί ταύτην εἰς πράγματα βιωτικά καί εἰς γελοῖα καί εἰς συντυχίας ἀναλίσκεις;*» (Ε.Π.Ε. 30,314). Μετάφρασις: Ἡ ἑβδομάδα ἔχει ἑκατόν ἐξήντα ὀκτώ ὥρες. Κι ἀπ' αὐτές μιά ὥρα ζητάει ὁ Θεός γιά τόν ἑαυτό Του. Καί σύ καί τήν ὥρα αὐτή τῆς θ. Λειτουργίας τήν σπαταλᾶς σέ βιωτικές ὑποθέσεις, σέ γελοῖα πράγματα, σέ συναντήσεις ποικίλες;

- Ἄξιζι τίποτε, ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα, περισσότερο ἀπό τόν Κύριο καί Θεό μας, τόν Πατέρα, τόν Υἱό καί τό Ἅγιον Πνεῦμα;

Ἡ εὐχή τῆς Ἐναφορᾶς τονίζει: Εἶναι «*ἄξιον καί δίκαιον Σέ ὑμνεῖν, Σέ εὐλογεῖν, Σέ αἰνεῖν, Σοί εὐχαριστεῖν, Σέ προσκυνεῖν ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Σου*». Μετάφρασις: Εἶναι ἄξιο καί δίκαιο νά σέ ὑμνοῦμε, νά σέ εὐλογοῦμε, νά σέ δοξολογοῦμε, νά σέ εὐχαριστοῦμε, νά σέ προσκυνοῦμε σέ κάθε σημεῖο τῆς δεσποτείας σου, Κύριε.

- Ὅταν σκεφτοῦμε, μπροστά σέ ποιόν στεκόμαστε καί γιά ποιές δωρεές Τόν εὐχαριστοῦμε, φόβος καί τρόμος μᾶς κυριεύει. Ἦδη μᾶς ἔχει συστήσει ὁ λειτουργός: «*Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετά φόβου!*»

Κι ἐξηγεῖ ὁ συντάκτης τῆς θ. Λειτουργίας (ὁ Χρυσόστομος): «*Στῶμεν ἔμφοβοι καί ἔντρομοι, κάτω νεύοντες τό ὄμμα, ἄνω δέ τήν ψυχήν. Στενάζοντες ἀφώνως, ἀλαλάζωμεν τῇ καρδίᾳ...*» (Ε.Π.Ε. 30,316). Μετάφρασις: Ἄς σταθοῦμε ὅλοι μέ φόβο καί μέ τρόμο. Ἄς ἔχουμε τά μάτια μας κάτω

στραμμένα και την ψυχή μας επάνω. Ἐὰς ἀναστενάζουμε ἐσωτερικά. Ἐὰς τραγουδάμε καρδιακά.

● Ἡ ὥρα τῆς **εὐχαριστίας** γιὰ τρεῖς σπουδαίους (συγκεκριμένους) λόγους ἔφτασε. «Σὺ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες καὶ παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν, καὶ οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν, ἕως ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες καὶ τὴν βασιλείαν σου ἐχαρίσω τὴν μέλλουσαν». Μετάφρασις: Σὺ, ἐνῶ δὲν ὑπήρχαμε, μᾶς ἔφερες σὲ ὑπαρξῆ καὶ ὅταν ἐμεῖς πέσαμε ἁμαρτάνοντας ἐσὺ μᾶς σήκωσες πάλιν καὶ δὲν ἔπαυσες νὰ κάνεις τὰ πάντα ὡσπου μᾶς ἀνέβασες στὸν οὐρανὸ καὶ μᾶς χάρισες τὴν ἐρχομένη Βασιλεία σου.

● Ἐὰν πασιφανῆς εἶναι ὁ πρῶτος λόγος τῆς εὐχαριστίας μας στὴν εὐχή τῆς Ἐναφοῦ, ἡ **πλάσις** μας καὶ ἡ **ἀνάπλασις** μας, ὁ δεύτερος λόγος τῆς εὐχαριστίας μας ἀναφέρεται σὲ **ἀφανεῖς καὶ φανεροὺς εὐεργεσίες**.

Νᾶξερές πόσες φορὲς σὲ ἔσωσε ὁ καλὸς Θεός! Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ περισσότερο κρυφὰ δουλεῦει!

«Εὐχαριστοῦμέν Σοι ὑπὲρ πάντων ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγεννημένων». Μετάφρασις: Γιὰ ὅλα αὐτὰ σὲ εὐχαριστοῦμε· ἐσένα καὶ τὸν μονογενῆ σου Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἅγιον· σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα ὅσα ξέρουμε καὶ γιὰ ὅσα δὲν ξέρουμε· γιὰ τίς φανεροὺς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες πού μᾶς ἔχεις κάνει.

● Πρῶτος λόγος εὐχαριστίας ἡ πλάσις καὶ ἡ ἀνάπλασις μας. Δεύτερος οἱ γιὰ χάρι μας εὐεργεσίες τοῦ μεγάλου Θεοῦ, γνωστὲς καὶ ἄγνωστες.

Τρίτος λόγος εὐχαριστίας ἡ **συγκεκριμένη Λειτουργία**. Καταδέχτηκε Ἐκεῖνος νὰ λειτουργήσῃ πάνω στό Σταυρὸ, «ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας», γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου· ὁ Ἄμωμος ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν· ὁ Εὐεργέτης ὑπὲρ τῶν ἀχαρίστων. Καὶ τώρα καταδέχεται νὰ Τὸν λειτουργήσουμε ἐμεῖς. Καταδέχεται νὰ δέχεται ἀπ' τὰ δικά μας χέρια τὴν προσφορὰ τῶν πρὸς ἁγιασμό καὶ μεταβολὴ τιμίων δώρων.

Ποιοὶ εἴμαστε ἐμεῖς καὶ στεκόμαστε μέσα στό ναὸ Του καὶ στά ἐνδότερα τοῦ θυσιαστηρίου Του; Οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἀρχάγγελοι ἀπλῶς παραστέκουν. Ἐμεῖς λειτουργοῦμε καὶ συλλειτουργοῦμε καὶ κοινωνοῦμε! Οἱ ἀνάξιοι, γιὰ νὰ καταστοῦμε ἄξιοι. «Εὐχαριστοῦμέν Σοι καὶ ὑπὲρ τῆς Λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας, καίτοι Σοι παρεστήκασιν χιλιάδες ἀρχαγγέλων καὶ μυριάδες ἀγγέλων, τὰ Χερουβεὶμ καὶ τὰ Σεραφεὶμ, ἑξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά». Μετάφρασις: Σὲ εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ αὐτὴν ἐδῶ τὴν λειτουργία πού καταδέχτηκες νὰ δεχτεῖς ἀπὸ τὰ δικά μας χέρια, παρ' ὅτι σὲ περιβάλλουν χιλιάδες ἀρχάγγελοι καὶ μυριάδες ἄγγελοι, “Χερουβεὶμ”, “Σεραφεὶμ”, “ἑξαπτέρυγα”, “πολυόμματα”, μετάρσια πτερωτά.

Ἐπὶ ἀναφερόθηκαμε στὴν εὐχή τῆς Ἐναφοῦ.

Κι ἐπειδὴ φόβος καὶ ἀγωνία μᾶς συνέχει, μήπως μὲ τὴν **ἀναξιότητά** μας καὶ τὴν **ἀφοβία** μας μᾶς βγάλη ὁ ἄγγελός μας... **σὲ ἀναφορὰ** ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως καὶ δὲν θάχουμε «τί ἀπολογησασθαι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ», γι' αὐτὸ μαζί μὲ τὸ «Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι» τῆς εὐχαριστίας, ἐνώνουμε τὸ «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Παραπάνω απ' τό Χριστό; Β' Κορ. α' 5-6

Παθήματα γιά τό Χριστό (στ. 5)

Ἡ ιδάσκαλος τῶν παθημάτων, πάνω καί ἀπό τόν Παῦλο, εἶναι ὁ Χριστός τῶν παθῶν καί τῆς ὀδύνης τοῦ Σταυροῦ. Ἄν ὁ Σταυρός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας, αὐτὴ ἡ πηγὴ ὄχι μόνο δέν στερεύει στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί αὐξάνει. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει «περίσσευμα» παθημάτων, «περίσσευμα» μαρτύρων, πλεόνασμα θλίψεων καί διωγμῶν. Γι' αὐτὸ καί ἔχει καί περίσσευμα χάριτος καί περισσευμα παρακλήσεως.

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τονίζει στὸν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «Ὅτι καθὼς περισσεύει τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παράκλησις ἡμῶν». (στ. 5). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Ὅπως τὰ παθήματα γιά τό Χριστό πλεονάζουν σέ μᾶς, ἔτσι διὰ τοῦ Χριστοῦ πλεονάζει καὶ ἡ ἐνίσχυσις μας».

● Πολλὰ τὰ πάθη, ἀλλὰ πολλὰ καί τὰ παθήματα. Τὰ ἁμαρτωλά πάθη, πού κάποτε ξεκινοῦν ἀπ' τὴν αἰσχροὴ ἡδονή, ὀδηγοῦν στὸν πόνο καί τὴ λύπη τῆς μετανοίας. Πονάει ἡ ψυχὴ, πού συντριβέται. Πονάει, γιά νά χαρῆ, νά παρακληθῆ ἀπ' τὴν παράκλησι, πού καλεῖται ἄφεις, λύτρωσις.

● Πονάει ὁμοίως ὁ ἅγιος ἀπ' τὶς δοκιμασίες καί τὸ μῖσος τοῦ κόσμου. Ἐδῶ ὁ Παῦλος λέγει μυστηριώδη λόγο, ὅτι τὰ δικά μας παθήματα πλεονάζουν. Εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἐξήγησι μᾶς τὴν δίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅχι ὅσα ἐπαθεν (ὁ Χριστός) ἐπάθομεν πάθη, ἀλλὰ καί περισσά. Μηδεὶς τολμᾶν καταγινωσκέτω τοῦ λόγου καὶ γάρ καὶ ἀλλαχοῦ φησί: "Νῦν καίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου, καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλί-

ψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου". Ἄλλ' οὐδέτερον τόλμης οὐδέ ἀπονοίας τινός. Τό πᾶν Αὐτοῦ πάλιν ἐστὶ τοῦ παρακαλοῦντος αὐτοῦ καὶ παρασκευάζοντος φέρειν τὰ συμπίπτοντα δεινά» (Ε.Π.Ε. 19,26). Μετάφρασις: Δέν πάθαμε ἐμεῖς ὅσα ἔπαθε ὁ Χριστός, ἀλλὰ περισσότερα. Κανένας ἄς μὴ θεωρήσῃ τολμηρά αὐτὰ τὰ λόγια. Διότι σ' ἄλλο σημεῖο λέει ὁ Παῦλος: «Χαίρομαι τώρα γιά ὅσα ὑποφέρω γιά χάρι σας καὶ συμπληρῶν στό σῶμα μου ἐκεῖνο, πού λείπει ἀπὸ τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ». Ἄλλ' αὐτὸ δέν δείχνει τόλμημα οὔτε ἀλαζονεία. Διότι καί πάλι τό πᾶν ἀνῆκει στό Χριστό. Εἶναι δικό Του ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ παρηγορεῖ τοὺς ἁγίους καί τοὺς προετοιμάζει νά ὑποφέρουν τὰ δεινά, πού τοὺς βρίσκουν.

● Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σηκώνῃ σταυρό, δυσκολώτερα τόν σηκώνει ἀπὸ τόν παντοδύναμο Χριστό. Κατὰ τοῦτο φαίνεται νά περισσεύει τό ἀνθρώπινο πάθος.

● Ὅταν τὰ παθήματα τὰ σηκώνουν πολλοί, καί ὁ Χριστός εἶναι ἓνας, φαίνεται ὅτι περισσεύουν τὰ παθήματα τῶν ἀνθρώπων.

● Ὅταν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι ὑποφέρουν παθήματα γιά τόν Ἄναμαρτητο Χριστό, φαίνεται νά περισσεύουν τὰ παθήματά τους ἀπὸ τὰ παθήματα τοῦ Ἄναμαρτήτου ὑπέρ τῶν ἁμαρτωλῶν.

● Ὁ σπουδαιότερος ὁμοίως λόγος: Μέσα στοὺς αἰῶνες τὰ παθήματα ὄλο καὶ αὐξάνουν. Τὰ ὑπομένουν μόνοι τους οἱ ἅγιοι; Ὅχι. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ. Περισσεύουν, λοιπόν, τὰ παθήματα μπροστά στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ὁ ἓνας Σταυρός μεταμορφώνεται σέ ἑκατομμύρια σταυρούς. Στὴν πραγματικότητα αὐτὸ τό πλεόνασμα δέν εἶναι ἀνθρώπινο. Εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

Περισσή και ἡ ἐνίσχυσις (στ. 5)

Χωρίς τή θεϊκή ἐνίσχυσι, τίποτε δέν κατορθώνουν οἱ ἄγιοι. Δέν ἀντέχουν οὔτε μία τρίχα ἀπό τό κεφάλι νά τούς βγάλουν (*Ιωάν. ιε' 5). Ἐπειδή τό περισσευμα τῶν παθημάτων ὀφείλεται στό περισσευμα τῆς χάριτος, στό πλεόνασμα τῆς παρακλήσεως: «Ὅτι καθώς περισσεύει τά παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διά Χριστοῦ περισσεύει καί ἡ παράκλησις ἡμῶν». (στ. 5).

Οὐσιαστικά οἱ θλίψεις καί ἡ παρηγορία εἶναι κοινωνία τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἀναστάσεώς Του. Μποροῦμε νά φανταστοῦμε τό Χριστό κατεβασμένο ἀπό τό Σταυρό καί ξαπλωμένο σέ μία πολυθρόνα; Ἐτσι δέν μποροῦμε νά φανταστοῦμε χριστιανούς μέ ἀνέσεις καί καλοπέρασι.

Ἐπειδή αὐτό τό τερατούργημα τοῦ χριστιανοῦ εἶναι τό εἶδος τοῦ συγχρόνου χριστιανοῦ, γι' αὐτό ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει: «*Μή καταπίπτωμεν ἐν τοῖς πειρασμοῖς. Οὐδεὶς γάρ κοινωνεῖ τῷ Χριστῷ τρυφῶν καί καθεύδων καί ἀναπίπτων, οὐδεὶς τῶν τόν ὑγρόν τοῦτον καί διαλελυμένον ζώντων βίον, ἀλλ' ὁ ἐν θλίψει καί πειρασμῷ, οὗτος ἐγγύς ἔστηκεν ἐκείνου, ὁ τήν στενήν ὁδεύων ὁδόν*» (Ε.Π.Ε. 19,26).

Μετὰ φρασίς: Ἄς μή τά κάνουμε στίς δοκιμασίες. Κανένας δέν γίνεται κοινωνός τοῦ Χριστοῦ ζώντας τρυφηλή ζωή, παραμένοντας ῥάθυμος καί κάνοντας τό θάρρος του. Κανένας ἀπό ὅσους ζοῦν τή φιληδένη καί διεφθαρμένη ζωή. Ἄλλ' ἐκείνος, πού ἀντιμετωπίζει θλίψεις καί δοκιμασίες. Ἐκεῖνος, πού στέκεται κοντά σ' αὐτόν, πού βαδίζει τό στενό δρόμο.

Ἡ κοινωνία τῶν παθημάτων δέν ἀφορᾷ μόνο στόν ἅγιο καί στό Χριστό. Ἀφορᾷ καί σ' ὅλους τούς χριστιανούς. Βλέποντας τά μαρτύρια τῶν ἁγίων παραδειγματιζόμαστε. Παίρνομε θάρρος. Δέν λυγίζουμε στούς δικούς μας πειρασμούς. Ἀλλά καί βλέποντας, πῶς ὁ παντοδύναμος **«Παράκλητος»** τούς ἐνισχύει στό χάρισμα τῆς θλίψεως καί τοῦ μαρτυρίου, βεβαιωνόμαστε, ὅτι κι ἐμεῖς, ἔχοντας ταπεινώσι, θά ἔχουμε τήν ἴδια μεταχείρισι.

Ἀγωγή ταπεινώσεων καί θλίψεων (στ. 6)

Τά παθήματα τῶν ἁγίων εἶναι καί δικά μας παθήματα. Ἡ παράκλησις τῶν Ἀγίων εἶναι

καί δική μας παράκλησις. Αὐτό φέρεται νά τονίζει ὁ Παῦλος στόν ἐπόμενο στίχο: «Εἴτε δέ θλιβόμεθα, ὑπέρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καί σωτηρίας τῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθημάτων ὧν καί ἡμεῖς πάσχομεν» (στ. 6). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Κι ἂν ὑφιστάμεθα θλίψεις, τίς ὑφιστάμεθα γιά τή δική σας λύτρωσι καί σωτηρία, πού πραγματοποιεῖται μέ τήν ὑπομονή στά ἴδια παθήματα, πού κι ἐμεῖς ὑφιστάμεθα*».

Σάν νά τούς λέν: Ἡ σειρά μας καί ἡ σειρά σας. Κοντά μας σεῖς, ὅταν ὑποφέραμε. Κοντά σας κι ἐμεῖς, ὅταν θά βρεθῆτε σέ παρόμοια στενά μονοπάτια.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Καί ἡμεῖς κηρύττοντες θλιβόμεθα, καί ὑμεῖς, δεχόμενοι τόν λόγον, τά αὐτά πάσχετε: ἡμεῖς μέν, ἵνα μεταδώμεν ἅπερ ἐλάβομεν, ὑμεῖς δέ, ἵνα τό διδόμενον δέξησθε καί μή ἀποβάλλετε. Τί τοίνυν ἴσον τῆς ταπεινοφροσύνης ταύτης γένοιτ' ἂν, ὅταν καί τούς τοσοῦτον αὐτοῦ ἐπιδέοντας, εἰς τό αὐτό ἀξίωμα τῆς ὑπομονῆς ἀνάγη;*» (Ε.Π.Ε. 19,42). Μετὰ φρασίς: Κι ἐμεῖς κηρύττοντας δοκιμάζουμε θλίψεις. Καί σεῖς, δεχόμενοι τό λόγο τοῦ Θεοῦ, παθαίνετε τά ἴδια. Ἐμεῖς βέβαια γιά νά σᾶς μεταδώσουμε ἐκεῖνα, πού λάβαμε, ἐνῶ σεῖς, γιά νά δεχθῆτε ἐκεῖνο πού σᾶς δίνεται καί νά μή τό ἀπορρίψετε. Τί θά μπορούσε, λοιπόν, νά ὑπάρξη ἰσοδύναμο μέ αὐτή τήν ταπεινοφροσύνη, ὅταν ἐκείνους πού τόσο πολύ ὑπολείπονται ἀπό αὐτόν, τούς συμπεριλαμβάνει στό ἴδιο ἀξίωμα τῆς ὑπομονῆς; Ὅπως ὁ καλός προπονητής εἶναι βέβαιος γιά τόν ἀθλητή του, ὅτι καί θ' ἀντέξη στή σκληρή προετοιμασία καί θά βγῆ νικητής, ἔτσι καί ὁ Παῦλος. Ἀπό ἀθλητής καί πρωταθλητής γίνεται προπονητής.

Βλέποντας, πῶς ὁ ἴδιος, ὄχι μέ δικές του δυνάμεις, ἀντιμετωπίζει τή σκληρή πραγματικότητα τοῦ κόσμου, εἶναι βέβαιος, ὅτι μέ τήν ἴδια δύναμι, μέ τήν ἴδια «παράκλησι», καί οἱ δικοί του ἀθλητές, τά πνευματικά του παιδιά θά ξεπεράσουν τίς θλίψεις, καί ἀπό τό τούνελ τοῦ πόνου θά βγοῦν στό ξέφωτο τῆς ἐν Χριστῷ παραμυθίας καί ἀγαλλιάσεως.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Γερνάμε! Γυρνάμε;

Αρχή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους θεωρεῖται ἡ 1η Σεπτεμβρίου. Ὅποια-δήποτε χρονολογική μέτρησι κι ἂν ἀκολουθήσουμε, εἴτε τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, πού ἀρχίζει τόν Ἰανουάριο, εἴτε τοῦ Ρωμαϊκοῦ, πού ἀρχίζει τό Μάρτιο, εἴτε τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, πού ἀρχίζει τό Σεπτέμβριο, ἡ ἀρχή τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας ἔχει γίνει πρό πολλοῦ..

Καί καλοῦμαστε, καί μέ τήν εὐκαιρία τῆς «ἀρχῆς τῆς ἰνδίκτου», νά σκεφτοῦμε σοβαρά

- γιά τό χρόνο πού πέρασε,
- γιά τό χρόνο πού μᾶς ἀπομένει
- γιά τήν ἀχρονη αἰωνιότητα πού μᾶς ἀναμένει.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σάν νά χτυπάει τό καμπανάκι, σάν τό καμπανάκι ἐκεῖνο, πού χτυπάνε γιά νά εἰδοποιηθοῦν οἱ δρομεῖς μεγάλων ἀποστάσεων, ὅτι πᾶνε γιά τήν τελευταία στροφή.

Ἄς τόν ἀκούσουμε: «Αἱ ἡμέραι τρέχουσι καί παρέρχονται, οἱ ἔνιαυτοί πληροῦνται, πολύ τῆς ὁδοῦ προεκόψαμεν. Τό δικαστήριον ἐπί θύραις, πρὸς γῆρας ἡμῶν ἐπέιγεται λοιπόν ἡ ζωή» (Ε.Π.Ε. 31, 474). Μετάφρασις: Οἱ μέρες τῆς ζωῆς μας τρέχουν. Παρέρχονται, φεύγουν. Τά χρόνια συμπληρώνονται. Τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ δρόμου τό τρέξαμε. Τό δικαστήριον τῆς μελλούσης κρίσεως, ὅπου νᾶναι, ἐμφανίζεται. Δέν τό καταλάβαμε; Ἡ ζωή μας βιάζεται νά πάη γιά τά γερατειά.

Καί τώρα τί κάνουμε;

• Νά ξαναγυρίσουμε στήν ἐφηβική καί νεανική ἡλικία εἶναι ἀδύνατον. Εἴμαστε στήν τελευταία στροφή. Ἄν, μέ τή χάρι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

ἡ στροφή αὐτή σημάνη μεταστροφή, τότε θά γίνη καί γιά μᾶς ἡ μεγάλη ἐπιστροφή.

• Μεταστροφή εἶναι ἡ μετάνοια. Λίγος ὁ χρόνος τῆς παρουσίας ζωῆς, πού μᾶς ἀπομένει. Λίγος, κι αὐτός ὄλο καί λιγοστεύει. Λίγος, κι ὅμως πολλά μπορούμε νά κάνουμε στόν ὑπολειπόμενο αὐτό χρόνο.

• Λίγος χρόνος, πολλή μετάνοια.
• Λίγος χρόνος, πολλή ἀγάπη καί ἐλεημοσύνη.

• Λίγος χρόνος, πολλή προσευχή.

Κι ἂν ἀκόμα λίγα λεπτά τῆς ὥρας εἶναι ὁ ὑπόλοιπος χρόνος μας, προλαβαίνουμε τήν ἐπιστροφή μας στό Θεό καί στήν αἰώνια δόξα Του..

Ἡ ἀνθαιρεσία δέν εἶναι λογοκρισία;

Η Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν εἶναι μνημεῖο, ἀλλά μνήμη δέν ἔχουν ὅσοι ἀνιστόρητα ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅτι δῆθεν καταστρέφει καλλιτεχνικά μνημεῖα.

Ἡ Ἀκρόπολις εἶναι μνημεῖο ἀρχαιολογικό, ἀλλά καί μνήμη πολιτισμικό. Ὅχι μόνο γιατί κάτω ἀπ' τήν παρουσία της εἶναι θαμμένες ἱστορικές μνῆμες, ἀλλά καί γιατί κάτω ἀπ' τίς κολῶνες της εἶναι θαμμένοι χιλιάδες δούλοι, πού καταναγκαστικά καί βασανιζόμενοι συνεχῶς ἀνέβασαν τίς πελώριες πέτρες γιά τό συγκρότημα τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἡ Ἀκρόπολις εἶναι μνημεῖο τέχνης, ἀλλά καί μνήμη ἑνός παρελθόντος. Ναι, εἶναι παρελθόν (κι ἄς θέλουν νά τό ἀναβιώσουν!) ἡ λατρεία τῶν μαρμάρων, ἡ λατρεία τῶν βαρβάρων, ἡ λατρεία τῶν ξοάνων.

• Δέν ἀντιπαρατίθεται ὁ Χριστιανισμός μέ τά μάρμαρα. Ἀνασταίνει μαρμαρωμένες ἀκινήσιες καί μαραμμένες ἐλπίδες.

• Δέν μένει στόν πολιτισμό τῆς τέχνης καί τῆς καλλιτεχνίας. Προχωρεῖ στόν **πολιτισμό τῆς ψυχῆς**.

Ἄν ἡ ἀρχαία Ἀθήνα, ἡ «κατείδωλος» (Πράξ. ιζ' 16) πόλις, μετά ἀπό αἰῶνες χριστιανικῆς διαδρομῆς, δέχτηκε κι αὐτὴ τὴν Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἦταν φυσικό νά δεχτῆ καί τὴ μετατροπὴ τῶν ναῶν τῶν εἰδώλων σέ τόπους προσευχῆς καί ἐκκλησιαστικῶν συνάξεων.

• Τό ὅτι ἡ Ἀκρόπολις, καί δὴ ὁ Παρθενώνας, μετατράπηκε σέ **Ναὸ τῆς Παρθένου Μαρίας**, αὐτό δέν εἶναι βεβήλωσις, ἀλλ' εἶναι **ἐξαγνισμός** καί ἐξημέρωσις τοῦ τόπου καί τοῦ τοπίου.

• Τό νά ἔρχεται ἕνας στρατευμένος τῆς ἀντιχριστιανικῆς μανίας, πού ἀκούει στό ὄνομα **Κώστας Γαβρᾶς**, καί νά δείχνη μέ «βίντεο» στοὺς ἐπισκέπτες τοῦ νέου Μουσείου τῆς Ἀκροπόλεως, ὅτι «**παπᾶδες καί καλόγηροι**» κατέστρεψαν τὸν 6ο αἰῶνα τὴν Ἀκρόπολι, αὐτό συνιστᾷ **ἀσχημοσύνη** στό σῶμα τῆς Ἰστορίας.

Καμμιά ἱστορικὴ μαρτυρία δέν προσκομίζει γι' αὐτό. Ἐκτός ἂν στή φανατισμένη του φαντασία ἡ **Ἰστορία** ταυτίζεται μέ τὴν... **αὐθαιρέσια!**

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σταυρώνει-

ται, δέν σταυρώνει. Διώκεται, δέν διώκει. Ἄν στό ὄνομα κάποιου «**Χριστιανισμοῦ**» καί κάποιας «**θρησκείας**» γίνονται βιαιοπραγίες, αὐτές δέν ἐκφράζουν τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, πού μεταμορφώνει τοὺς **ἀγρίους** σέ **ἀγίους**.

• Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος ὑψώνουν σάν «**παντιέρα**» κάποια Ὑπατία, ὅτι τάχα ὁ Χριστιανισμός διώκει τὴν ἐλευθερία τοῦ πνεύματος.

Κι ἐμεῖς ὑψώνουμε τοὺς **Σταυροὺς ἐκατομμυρίων μαρτύρων**, πού ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένα βασανίστηκαν ἀπ' τοὺς ἀθέους, τότε καί τώρα.

Οἱ ἐχθροὶ μας προβάλλουν τό αὐθαίρετο βίντεο τοῦ κ. Γαβρᾶ, ὅτι ρασοφόροι (πού εἶδε στόν 6ο αἰ. ρασοφόρους;) ξεκολοῦσαν μάρμαρα ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι.

Κι ἐμεῖς μιλάμε γιὰ τὴν ἱστορία ὀγδόντα χρόνων, ὅπου ὁμοιδεάτες τοῦ κ. Γαβρᾶ **ἱσοπέδωσαν χιλιάδες ναοὺς** σέ χώρες πούχε ἐπικρατήσει ὁ ἄθεος κομμουνισμός!

• Καλά θά κάνη τό **Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ** τῆς Χριστιανικῆς μας χώρας νά σέβεται τὴν ἱστορικὴ μαρτυρικὴ μνήμη, καί νά μὴν ὑπαναχωρῆ στό πρῶτο γαύγισμα τοῦ ὁποιουδήποτε γαβρια!

Μάρκα: «Θάνατος»!

Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἱστορίες «**ἐξάρτησης**»! Ἡ ἐλευθερία, τό μοναδικό αὐτό δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται σιγμῆ, πού παραδίνεται στίς ἀλυσίδες κάποιας «**ἐξάρτησης**»!

Κι ἐνῶ εὐκόλα καί τρέχοντας παραδίνονται οἱ πολλοὶ στὰ πάθη, στήν ἐξάρτησι δηλαδή, δύσκολα καί βραδύτατα παίρνουν τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς «**ἀπεξάρτησης**».

Τέλος τό τσιγάρο! Ἔτσι εἶπαν οἱ ἀρμόδιοι κρατικοὶ φορεῖς. Θέλοντας καί μὴ θά σταματήσῃ ἡ θανάσιμη συνήθεια τοῦ καπνίσματος! Διὰ νόμου, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου ἀπαγορεύεται τό κάπνισμα σέ ὅλους τοὺς δημόσιους χώρους. Καμμιά ἐξαιρέσις!

• Καί βέβαια χρειάζοταν ἕνας τέτοι-

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ος Νόμος, όχι μόνο για τήν ασφάλεια καί τήν υποστήριξη τῶν μή καπνιζόντων, ἀλλά καί για τήν υποβοήθησι τῶν καπνιστῶν. Ἄλλωστε δέν εἶναι ἡ μόνη... ἀπειλή!

● Ὄταν ὁ **γιατρός** προειδοποιῇ ἄμεσο κίνδυνο, ἂν δέν κοπῇ τό τσιγάρο, καί ὁ ἀσθενής ἀπό φόβο τό κόβη, δέν ἔχουμε ἕνα εἶδος νόμου, πού ἐπιβάλλεται στή... βούλησι τοῦ ἀνθρώπου;

● Ὄταν ἡ βούλησις δέν εἶναι **βουλή** συνέσεως καί ὠφελείας, ἀλλ' εἶναι **βόλι** στήν καρδιά, τότε δέν ἔχουμε ἐλευθερία. Ἔχουμε **αὐτοκτονία!**

● Ὄταν εἶναι βεβαιωμένο 100%, ὅτι τό κάπνισμα ἀφαιρῇ τουλάχιστον δέκα χρόνια ζωῆς, τότε δέν ἔχουμε ἐπιβραδυνόμενη αὐτοκτονία;

Εἶναι σίγουρο, ὅτι πολλοί καπνιστές θά καταφύγουν στό... λαθροκάπνισμα. Στίς δημόσιες ὑπηρεσίες ὁ ἕνας καπνιστής θά καλύπτῃ τόν ἄλλον. Ἡ καταπάτησις ὅμως τοῦ Νόμου δέν σημαίνει κατάργησι τοῦ Νόμου!

Εἶναι σίγουρο, ὅτι, ὅσο περισσότερο φορολογοῦνται τά ἐπίσημα τσιγάρα, τόσο ὀργιάζει τό παραεμπόριο. Προμηθεύονται οἱ καπνιστές τά **λαθραῖα** τσιγάρα, ἀπό τήν Κίνα ἤ τό Μαυροβούνιο. Ὑπολογίζεται σέ 3 δις. εὐρώ ὁ τζίρος τοῦ λαθρεμπορίου τσιγάρων, ναρκωτικῶν, οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καί πορνείας.

Πληρώνουμε πανάκριβα τά ἁμαρτωλά πάθη, καί μάλιστα ἱκανοποιώντας τα μέ τά πιό βρώμικα **ὑποπροϊόντα** τους!

Ἡ πιό διαδεδομένη μάρκα τσιγάρων ἔχει σήμα: «**Θάνατος!**» Βεβαιώνεται κι ἐδῶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Τά ὄψωνα τῆς ἁμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. στ' 23).

Οὔτε ἐπιτίμιο, οὔτε... ἐπίτιμον!

Ἦρσις τοῦ ἐπιτιμίου! Αὐτό ἐπιδιώκεται ἀπό πολλούς Μητροπολίτες. Τό ζητούμενο ὅμως δέν εἶναι αὐτό. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού συνέρχεται ἀρχές Ὀκτωβρίου, καλεῖται ὄχι **νά ἄρῃ** ἕνα ἀνύπαρκτο (ἄλλω-

στε) ἐπιτίμιο, ἀλλά **νά ἄρθῃ** ἡ ἴδια στό πρέπον ὕψος. Ὅλες οἱ Σύνοδοι, ἀπό τό 1974 μέχρι τώρα, εἶναι χρωμένες μέ μιὰ πρωτοφανῆ ἐκκλησιαστική ἀδικία.

Ἐξηγοῦμαστε ἀπλά:

Δώδεκα σεμνοί ἐπίσκοποι, ἐπί δικτατορίας Ἰωαννίδη, τό 1974, ἐκθρονίστηκαν, χωρίς καμμιά διαδικασία, ὅπως ἀναπολόγητοι! Ἡ τότε Σύνοδος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ ἐνήργησε τό κακό. Οἱ ἐπόμενες Σύνοδοι τῶν 35 χρόνων τό ἀνέχτηκαν, ἄρα συνήργησαν σ' αὐτό.

Ἀπό τοῦς δώδεκα ἕνας ζῆ ἀκόμα τό διωγμό. Εἶναι ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς **Νικόδημος (Γκατζιρούλης)**, «ἀνὴρ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καί σοφίας».

Τά πάντα συνηγοροῦν γιά τήν **ἀποκατάστασί** του.

Κράτα τίν πίστι!

Ἔχουμε πίστη στήν Ἀλήθεια,
δέν μᾶς θαμπώνουν παραμύθια.
Στό νοῦ μας θεῖκό τό φῶς
καρδιάς γερός ὁ στηριγμός.

*Πυξίδα στή ζωή,
τιμόνι στό ταξίδι,
λαμπάδα ἀναμμένη,
ἐλπίδα φουντωμένη,
Πίστη χριστιανική.*

Ἄνεμοι κι ἂν λυσομανοῦν,
ἡ πίστη μέσα μας δέν σβήνει.
Σεισμοί κι ἂν ὅλα τά σωριάζουν,
ἡ πίστη ἀσάλευτη θά μείνει.

Πυξίδα στή ζωή...

Κράτα μας, Κύριε, στήν πίστη.
Θεμέλιο νᾶναι στή ζωή μας.
Πιστά παιδιά τῆς Ἐκκλησίας,
ἀθλητές καλῆς ὁμολογίας.

Πυξίδα στή ζωή....

(Ὁ φετινός ὕμνος τῆς κατασκευῆς
νόσεως τοῦ Συλλόγου μας στήν
Περαχώρα-Λουτρακίου)

• Η Μητρόπολις του θεωρείται και τυπικά κενή, αφού ό μέχρι πρό τινος κατέχων αυτήν Παντελεήμων Μπεζεβίτης (φυλακισμένος ήδη) έχει καθαιρεθῆ.

• Πάνω από δώδεκα νομικοί λόγοι φανερώνουν τό δίκαιο τῆς ὑποθέσεως.

• Ὁ πιστός λαός περιμένει ἀπό τόν νέο Ἀρχιεπίσκοπο δείγμα δικαιοσύνης.

Μερικοί ιεράρχες φοβούνται τόν θεολογικό δυναμισμό τοῦ Μητροπολίτου Νικοδήμου. Ὑπάρχουν δέ καί ιεράρχες, πού συμφωνοῦν μέν μέ τή λύσι τοῦ προβλήματος, ἀλλ' ἐπικαλοῦνται τήν... ἡλικία τοῦ Νικοδήμου. Λένε:

—*Τί ζητάει πιά σ' αὐτή τήν ἡλικία;*

• Δέν ζητάει λύσι «για τήν τιμή τῶν ὀπλων». Δέν ζητάει νά γίνῃ... «**ἐπίτιμος**» Μητροπολίτης πρώην Ἀττικῆς!

• Ζητάει αὐτό, πού ὁ πατέρας ζητάει σ' ὁποιαδήποτε ἡλικία κι ἄν βρίσκεται: **Νά τοῦ ἀναγνωριστῆ ἡ ἐπισκοπική του πατρότητα** γιά τό συγκεκριμένο ποίμνιο.

Κι ἐκεῖνος ὕστερα θά ἐνεργήσῃ «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», πρὸς τό συμφέρον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κόλασις πυρός!

Ἡ ὑρινη ζώνη ἔξωσε τήν Ἀττική. Οἱ πυρκαγιές τοῦ τριημέρου 22-24 Ἀυγούστου πρωτοφανεῖς. Κόλασις! **Ἐφιαλτικές** οἱ στιγμές, πού ἐξῆσαν ὄχι μόνο οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων τῆς Ἀθήνας, ἀλλά καί ὄλοι οἱ Ἕλληνες, πού παρακολουθοῦσαν τίς **φρικιαστικές** εἰκόνες ἀπ' τήν τηλεόρασι.

Γιά πολλοστή φορά τό ἄλλοτε καταπράσινο βουνό τῆς **Πεντέλης** κήκε, αὐτή τή φορά ὀλοσχερῶς. Ζώστηκε ἀπό παν-

τοῦ. Ἡ φωτιά ξεκίνησε ἀπό τό Διόνυσο, ἀγκάλιασε ὄλο τό βουνό κι ἔφτασε μέχρι τή Μονή τῆς Πεντέλης.

• **Ν' ἀναζητήσουμε αἷτια;**

• **Νά ψάξουμε γιά ἐμπρηστές;**

• **Ν' ἀποδώσουμε εὐθύνες σέ μελλοντικούς καταπατητές καί οἰκοπεδοφάγους;**

• **Νά μιλήσουμε γιά ὀλιγωρία τοῦ κρατικού μηχανισμοῦ;**

Εὐκόλες κουβέντες ὄλοι πετᾶμε!

Σέ ἕνα πάντως ὄλοι συμφωνοῦν: Στήν αὐτοθυσία τῶν **πυροσβεστῶν** καί τῶν **ἀστυνομικῶν**, ὅπως καί στήν καλή συνεργασία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Ἄλλ' αὐτά δέν ἀρκοῦν γιά νά δαμάσουν φωτιές ἀνεξέλεγκτες, μέ μέτωπο 40 χιλιομέτρων!

Στά πραγματικά αἷτια λίγοι ἀναφέρονται. Κι αὐτά εἶναι ἡ **πλεονεξία**, ἡ **ἀνευθυνότητα**, ἡ **ἀσυνειδησία**. Καί τά τρία ἔχουν σάν πύρινες φλόγες θεριέψει. Ξεπετιοῦνται ἀπό μιά κοινωμία χωρίς Θεό, ἢ μάλλον χωρίς λόγο Θεοῦ.

—*Φωτιά! Καυγόμαστε! Σῶστε μας!*

Ἀπ' τίς ἄλλες φωτιές, πού καίνε τά παρθενικά δάση, τίς παιδικές καί νεανικές ὑπάρξεις, ποῦς θά μᾶς σώσῃ;

—*Φωτιά! Καυγόμαστε! Σῶστε μας!*

Κραυγές ἀπογνώσεως. Φανταστῆτε ν' ἀκούγωνται... αἰώνια! Χλευάζουν οἱ ἄθεοι. Κι ὅμως! Χωρίς τό φόβο τοῦ Θεοῦ καί τό φόβο τῆς **φωτιάς τῆς κολάσεως**, φρένο στό ὅποιοδήποτε κακό δέν ὑπάρχει.

Κατασκήνωσις ἐπιστημονικοῦ ἀθείσμου!

Ἡ ἰατί νά ὑπάρχουν κατασκηνώσεις **χριστιανικές**, ὅπου ἡ Ἐκκλησία δίνει δυνατότητα στά παιδιά τῆς νά

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ **10 Εὐρώ** τό χρόνο. • Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. • Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. • Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἐμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Ἄν κάποιος δέν μπορῆ νά στείλῃ συνδρομή, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713**. Πάνω ἀπό ὄλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματιζή ὠφέλεια.

ζήσουν λίγες μέρες άγνά, όμορφα και άδελφικά και νά βιώσουν τήν αγάπη και τή χάρι του Θεού; Πρέπει να δημιουργήσουμε και **κατασκηνώσεις άθείσμου!**

Αυτό προτείνει ή έφημερίδα «Έλευθεροτυπία» (27 Ίουλ. 09). Άφορμή ή λειτουργία έδω και χρόνια στην Άμερική, φέτος και στην Εύρώπη (Άγγλία), κατασκηνώσεων «έπιστημονικού άθείσμου!»

• Τά παιδιά έκει, μαζί μέ τό παιχνίδι, μαθαίνουν ν' άποκόπτονται άπό κάθε τι χριστιανικό (γενικώτερα θρησκευτικό) και ότι «ή ήθική συμπεριφορά είναι άνεξάρτητη άπό τή θρησκεία».

• Η «Έλευθεροτυπία» έκφράζει τή λύπη της, πού δέν μποροϋν (πρός τό παρόν!) νά δημιουργηθοϋν και στην Έλλάδα τέτοιες κατασκηνώσεις. Γράφει:

«Στήν Έλλάδα, λόγω της άσφυκτικής θρησκευτικής προπαγάνδας, πού επικρατεί, τέτοιες κατασκηνώσεις θά ήταν πολύ χρήσιμες. Όμως θά ήταν άδύνατο νά δημιουργηθοϋν».

Διότι σέ μιά χώρα, όπου ό ύπουργός Παιδείας δέν τολμάει νά ύποστηρίξει άνοιχτά τή θεωρία της εξέλιξης, είναι άδιανόητο ότι όποιοδήποτε άσφαλιστικό ταμείο θά συνέδραμε εκείνους, πού θά έπιθυμοϋσαν νά στείλουν τό καλοκαίρι τά παιδιά τους σέ ένα μέρος, όπου θά μάθαιναν νά αντιμετώπιζουν τή ζωή μέσα άπό τό πρίσμα του έπιστημονικού όρθολογισμού και της άπόρριψης των θρησκευτικών προκαταλήψεων».

• Γκρεμίστε, κύριοι, τήν πίστι στό Θεό άπ' τίς καρδιές των παιδιών! Θαΰχετε έπιταχύνει τήν άποκτήνωσι της κοινωνίας! Αυτό δέν έπιθυμείτε;

Τά άγια «τοις κυσί»;

Η ανίβαλος ώνόμασε δημοσιογράφος της «Καθημερινής» (12 Αϋγ. 2009) τούς όρθοδόξους χριστιανούς. Γιατί; Διότι άκοϋνε τό Χριστό, πού λέει: «Ό τρώγων μου τήν σάρκα και πίνων μου τό αίμα, έχει ζωήν αιώνιον» (Ίωάν. στ' 54). Άφορμή ή **ίός** της «γρίπης των χοίρων», πού μερικοί νόμισαν, ότι μπορέ

νά χτυπήσει και τήν καρδιά της Έκκλησίας, πού είναι ή **θεία Κοινωνία**.

• Πώς νά μιλήσεις για τή **φωτιά** της θ. Κοινωνίας σέ ύπάρξεις **κατεψυγμένες;**

• Πώς νά πείσης άθέους, ότι ή **λαβίδα**, πού μεταδίδει τό θεανθρώπινο Σώμα, δέν μπορέ νά μεταδώσει μικρόβια;

Ότε τά περί άσημένιων σκευών πιάνουν, ούτε τά περί μυστηρίου νοϋνται.

Είναι άλλωστε ή πρώτη φορά, πού βρίζουν τούς χριστιανούς; Ξεχνάτε, πώς σκισσογραφοϋσαν τούς πρώτους αιώνες τό Χριστό; Σάν... γάϊδαρο πάνω σέ σταυρό!

Κακό πράγμα, νάχουν πρόσβασι στά της Έκκλησίας και οι **άμύητοι** και οι **άχριστιανοι**.

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2010

Τό Ημερολόγιο τσέπης του Συλλόγου μας για τό 2010 είναι άφιερωμένο στή μυστική δύναμι του ανθρώπου, πού λέγεται **ΠΙΣΤΙΣ**.

Τιμᾶται 1€ (ένα ευρώ).

Γιά ποσότητα, έκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713 και 2109765440.